

Gazdag István

Dollár: végső visszaszámlálás?

Forrás: www.antidogma.hu

MD 2012. II. 8.

Igaz, az euró helyzete rossz, de a dollaré még sokkal rosszabb, és egyébként éppen ezért indított a City és a Wall Street monetáris háborút az EU ellen. A zöldhasú valuta krachja ugyanis elkerülhetetlen, olyannyira, hogy a legnagyobb globális kockázatot éppenséggel az amerikai államadósság válsága jelenti. A világ vezető gazdasága már csak egy óriási szemfényvesztés, mivel az amerikai deficitek helyzete hovatovább tarthatatlanná válik. Már csak idő kérdése, és menthetetlenül bekövetkezik az amerikai dollár és az amerikai szuverén adósság gigantikus buborékjának kidurranása, amely gyakorlatilag bele van kódolva a jelenlegi gazdasági folyamatokba.

„Egyetlen nemzedék sem halmozhat fel nagyobb adósságot, mint amekkorát a saját létezése alatt képes visszafizetni”, figyelmeztetett Thomas Jefferson, az USA harmadik elnöke 1789 szeptemberében. Márpedig az amerikai adósság, amely 2002 júniusában még „csak” 6400 milliárd dollárra rúgott, mára túllépte a 15 ezer milliárdot, tehát alig egy évtized alatt több mint a kétszeresére nőtt. Ahhoz, hogy megtermelje a 14 ezer milliárdos nemzeti össztermékét (GDP), az Egyesült Államok összességében több mint 50 ezer milliárd dollár adósságot generált, amely évente 4000 milliárd dollár kamatterhet ró lakosságára. Ami pedig az ország költségvetési hiányát illeti, ez tavaly elérte az 1600 milliárd dollárt.

Nem csoda, hogy az amerikai valuta, amely 1913 óta elveszítette értékének 97 százalékát, folyamatosan veszít nemzetközi pozíciójából is, és 2009-re az euró vált a világ legnagyobb forgalmat lebonyolító pénznemévé. Elsüllyeszteni az eurót, hogy felszínen tartsuk a dollárt - ez az angolszász és szövetséges pénzligarchia aktuális, de hosszú távon teljesen hasztalan túlélési stratégiája. A Fed által az utóbbi években kinyomtatott dollárhegyek (QE 1, 2, 3) csak elhúzni képesek az agónia folyamatát, de a gyógyulás nem hozzák el. Addig is, amíg elkerülhetlenné nem válik a nemzetközi pénzügyi rendszer általános újraalapozása, amelyben az ún. BRIC-országok (Brazília, Oroszország, India, Kína) lehetnek Európa stratégiai partnerei, már csak arra kell figyelni, hogy honnan jön a szikra, amely majd meggyújtja a dollár alatt lévő puskaporos hordóhoz vezető kanócot. Talán éppen Iránból?

A Teherán ellen Tel-Avivban hangszerelt - és saját érdekei ellenében az EU által is

támogatott - hecckampány részeként az angol-amerikai hatóságok megtiltották Iránnak, hogy a New York-i (COMEX) és a londoni (LME) tőzsdén aranyat vásároljon. Jó vicc! Iránt ugyanis nyilván szívesen látják a mumbai és sanghaji aranypiacon, amelyek fütyülnek az angol-amerikai diktátumokra. Ráadásul ez az angolszász döntés minden bizonnyal visszafelé fog elsülni, még tovább marginalizálva a COMEX és az LME szerepét, amelyeket bennfentes körökben már így is a tolvajok piacainak tekintettek, ahol minden egyes valóságos aranyrudat legalább 350 különböző ügyfélnek eladtak.

India nemrég úgy döntött, hogy az iráni kőolajért rúpiával, pontosabban arannyal fog fizetni. Az indiaiak évente 12 milliárd dollárnyi iráni kőolajat vásárolnak, amely a jelenlegi árfolyamon 202 tonna aranyat jelent. India a világ legnagyobb aranyfelvásárlója, a globális kereslet 20 százalékával, vagyis évente mintegy 800 tonnával. Az iráni-indiai megállapodás előreláthatólag negyedével megemeli India aranyfogyasztását, amely immáron a világ aranykeresletének az egynegyedét fogja képviselni. Ezek után kevés esély van rá, hogy az arany ára csökkenni fog, mint azt a COMEX bankszterei szeretnék.

Ugyanakkor az Egyesült Arab Emirátusok (EAE) és a Kína közötti árucseré elszámolása ezentúl júanban fog történni, ami egy dollár elleni atomtámadással ér fel. Ily módon ugyanis mintegy évi öt és félmilliárd dollár értékű kőolaj-tranzakció kerül ki a Wall Street és a City bankjainak ellenőrzése alól, egy újabb súlyos üzemzavart jelezve a Kissinger és a Bilderberg-csoport által 1973-ban létrehozott rendszerben. Emlékeztetőül, ekkor született megállapodás az OPEC tagországaival a kőolaj árának jelentős megemeléséről, azzal a feltétellel, hogy ez a dollárfolyam a londoni és New York-i bankokon fog átfolyni, egy részét pedig automatikusan amerikai kincstárjegyekbe fektetik. Ezt a megállapodást most nyíltan megszegte az EAE és Dubai.

Ezzel azonban még távolról sincs vége a zöldhasú valutát mostanában érő traumák sorozatának. Szaúd-Arábia állami olajvállalata és az egyik kínai cég megállapodása értelmében ugyanis ez utóbbi olajfinomítót fog építeni a Vörös-tengernél. A világ vezető kőolaj-exportőre és legnagyobb fogyasztója közötti megállapodás kiiktatja a közvetítőket, lehetővé téve a kétoldalú kapcsolatok erősítését az Egyesült Államok (Izrael mellett) legfőbb közel-keleti szövetségese, illetve első számú gazdasági riválisa között, amelyek árucseréjüket két éven belül ugyancsak júanban fogják bonyolítani.

Mint azt az Irán megleckéztetését célzó nyugati gazdasági szankciókra válaszul a perzsa állam moszkvai nagykövete a napokban bejelentette, a két ország közötti kereskedelmi forgalomból száműzött dollár helyét a jövőben a riál és a rubel veszi át. Ily módon Oroszország ismét világossá tette, hogy a maga részéről nem tartja sem

törvényesnek, sem indokoltnak az iráni atomprogram ürügyén a nyugati blokk által foganatosított büntető intézkedéseket.

Miközben tehát az USA pénzügyi-gazdasági nyomásgyakorlással és provokatív flotta felvonulással igyekszik térdre kényszeríteni Iránt (és a hitelminősítők révén szétzilálni az EU-t), az utóbbi néhány évben folytatott kínai monetáris politika egyre-másra méri a fájdalmasabbnál fájdalmasabb pénzügyi vereségeket az amerikai jegybankra (Fed) és az angol-amerikai bankszektorra, és mindezt egyetlen ágyúlövés nélkül. Egyfelől levitézlett ágyúnaszád-diplomácia, birodalmi hübrisz és felelőtlen pazarlás, másfelől átgondolt geostratégiai sakkjátszma, jéghideg pragmatizmus és perspektivikus tervgazdálkodás: történelmi léptékben mérve 200 évnyi kapkodás 5000 évnyi türelem ellenében. A végeredmény nem lehet kétséges.